

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง ในระดับเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลนักเรียนกรมพลศึกษา ประเภทยู 12 ปี ประเทมัธยม ประจำปี 2546 และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เข้าร่วมการแข่งขัน ฟุตบอล ไทย ลีก ครั้งที่ 8 ประจำปี 2546 โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลผลการศึกษาดังกล่าวได้เป็น 5 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรอง ระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ส่วนที่ 2 ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน และระดับสโมสร

ส่วนที่ 3 ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ส่วนที่ 4 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ของนักกีฬาฟุตบอล

5.1 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรอง

5.2 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชน

5.3 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร

5.4 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร

5.5 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่าง ๆ ดังนี้

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับ
สโมสร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ มีจำนวน 200 คน แบ่งเป็นนักกีฬาระดับเยาวชน
จำนวน 100 คน และระดับสโมสรจำนวน 100 คน (ดังตารางที่ 1) และในแต่ละระดับเยาวชน
ประกอบด้วยตัวจริง 50 คนและตัวสำรอง 50 คน (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	นักกีฬาฟุตบอล ($n = 200$)	
	ระดับเยาวชน ($n = 100$)	ระดับสโมสร ($n = 100$)
	ร้อยละ	ร้อยละ
1. อายุ		
9 - 10 ปี	1	-
11 - 12 ปี	99	-
17 - 22 ปี	-	29
23 - 28 ปี	-	54
29 - 35 ปี	-	17
2. ระยะเวลาของการเล่นกีฬาฟุตบอล		
1 - 8 ปี	99	20
9 - 16 ปี	1	68
17 - 24 ปี	-	12

ขณะที่นักกีฬาระดับสโมสรในการศึกษาคั้งนี้ส่วนใหญ่ มีอายุอยู่ระหว่าง 23 - 28 ปี คิดเป็นร้อยละ 68 อายุระหว่าง 28 - 35 ปี มีเพียงร้อยละ 17 ส่วนระยะเวลาของการเล่นกีฬาฟุตบอล ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 9 - 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 68 และรองลงมาอยู่ในช่วง 17 - 24 ปี มีเพียงร้อยละ 12 ซึ่งส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาหรือกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 64 นักกีฬาทั้งหมด ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 99 และไม่เคยรวมการแข่งขันรายการใด ๆ เลย เพียงร้อยละ 1 และส่วนใหญ่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการนักเรียนกรมพลศึกษา คิดเป็นร้อยละ 74 และเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา มีเพียงแค่ร้อยละ 2

เมื่อแยกทำการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร ออกเป็นความจริงและตัวสำรองผลการวิเคราะห์ลักษณะคล้ายกันเมื่อรวมทั้งลักษณะของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในระหว่าง 11 - 12 ปี มากที่สุด ระยะเวลาในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 1 - 8 ปี ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 36 และมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 50 และ 44 ตามลำดับ นักกีฬาส่วนใหญ่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการนักเรียนกรมพลศึกษา คิดเป็นร้อยละ 42 และรองลงมา ได้แก่การแข่งขันระดับเยาวชนแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 2 (ดังตารางที่ 2)

ส่วนนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในระหว่าง 23 - 24 ปี มากที่สุด ระยะเวลาในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 9 - 16 ปีมากที่สุด ส่วนใหญ่กำลังศึกษาหรือจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 36 และร้อยละ 28 นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 49 มีการเข้าร่วมในการแข่งขันระดับนานาชาติมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52 และเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1 นักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 50 มีการเข้าร่วมในการแข่งขันรายการนักเรียนกรมพลศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38 และเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1 (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	นักกีฬาฟุตบอล (n = 200)			
	ระดับเยาวชน		ระดับสโมสร	
	ตัวจริง	ตัวสำรอง	ตัวจริง	ตัวสำรอง
	(n = 50)	(n = 50)	(n = 50)	(n = 50)
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
1. อายุ				
9 - 10 ปี	-	1	-	-
11 - 12 ปี	50	49	-	-
17 - 22 ปี	-	-	21	8
23 - 28 ปี	-	-	23	31
29 - 35 ปี	-	-	6	11
2. ระยะเวลาของการเล่นกีฬาฟุตบอล				
1 - 8 ปี	49	50	8	12
9 - 16 ปี	1	-	32	36
17 - 24 ปี	-	-	10	2
3. ระดับการศึกษา				
ประถมศึกษา	14	14	-	-
มัธยมศึกษาตอนต้น	36	36	-	-
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	-	8	13
อนุปริญญา	-	-	4	8
ปริญญาตรี	-	-	36	28
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-	2	1

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	นักกีฬาฟุตบอล			
	นักกีฬาระดับเยาวชน		นักกีฬาระดับสโมสร	
	ตัวจริง	ตัวสำรอง	ตัวจริง	ตัวสำรอง
	(n = 50)	(n = 50)	(n = 50)	(n = 50)
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
4. เคยเข้าร่วมในการแข่งขันรายการต่าง ๆ ดังนี้				
เยาวชนแห่งชาติ	6	2	34	29
นักเรียนกรมพลศึกษา	45	42	36	38
เขตการศึกษา	15	12	31	26
กีฬาวิทยาลัยพลศึกษา	-	-	1	1
กีฬามหาวิทยาลัย	-	-	28	22
กีฬาแห่งชาติ	-	-	17	12
ระดับนานาชาติ	14	11	52	21

ส่วนที่ 2 ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับ

เยาวชนและระดับสโมสร

จากการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนและระดับสโมสร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 200 คน โดยใช้แบบวัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's intrinsic/extrinsic motivation scale) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดยพีรเจต ธีรทอง (2537) แบ่งเป็น 5 รายการ คือ ด้านความท้าทาย ด้านความอยากรู้อยากเห็น ด้านความรู้แจ้ง ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน และด้านเกณฑ์มาตรฐาน พบว่ามีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.77, SD = .45$) และนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 2.77, SD = .45$) ซึ่งพบว่าเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาระดับสโมสรมีลักษณะของแรงจูงใจด้านความท้าทายเป็นแบบภายใน ($M = 3.03, SD = .40$) ส่วนด้านอื่น ๆ เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกโดยมีรายละเอียดดังนี้ (ดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและสโมสร

ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ($n = 200$)						
ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	เยาวชน ($n = 100$)			สโมสร ($n = 100$)		
	M	SD	ลักษณะของแรงจูงใจ	M	SD	ลักษณะของแรงจูงใจ
1. ความท้าทาย	2.97	.45	ภายใน>ภายนอก	3.03	.40	ภายใน
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.65	.56	ภายใน>ภายนอก	2.88	.69	ภายใน>ภายนอก
3. ความรู้แจ้ง	2.49	.41	ภายใน>ภายนอก	2.35	.33	ภายใน>ภายนอก
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	3.00	.35	ภายใน>ภายนอก	2.92	.18	ภายใน>ภายนอก
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.73	.40	ภายใน>ภายนอก	2.68	.35	ภายใน>ภายนอก
ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม	2.77	.45	ภายใน>ภายนอก	2.77	.47	ภายใน>ภายนอก

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร
แยกเป็นรายด้าน ดังนี้

1. ด้านความท้าทาย

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก แต่ขณะที่ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย ของนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย เป็นแบบภายใน ซึ่งเป็นเพียงด้านเดียวที่พบว่าลักษณะแรงงูใจของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรแตกต่างกัน กล่าวคือนักกีฬาระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของแรงงูใจด้านความท้าทายมากกว่านักกีฬาระดับเยาวชน

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น ของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.65, SD = .56$) เมื่อนำค่าที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และเป็นไปในทางเดียวกันกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 2.88, SD = .69$) ที่พบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความอยากรู้อยากเห็นเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

3. ด้านความรู้แจ้ง

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.49, SD = .41$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และเป็นไปในทางเดียวกันกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 2.35, SD = .33$) ที่พบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของ นักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 3.00, SD = .35$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และเป็นไปในทางเดียวกันกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 2.92, SD = .18$) ที่พบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของ นักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.73, SD = .40$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และเป็นไปในทางเดียวกันกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาระดับสโมสร ($M = 2.63, SD = .35$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านเกณฑ์มาตรฐานเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

6. สรุปลักษณะของแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.77, SD = .45$) และระดับสโมสร ($M = 2.77, SD = .47$) เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า ลักษณะของแรงงูใจโดยรวมเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ถึงแม้ว่าในด้านความท้าทายของนักกีฬาระดับสโมสรจะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาระดับเยาวชนก็ตาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีลักษณะเป็นแรงงูใจแบบภายใน นักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีเล่นกีฬาฟุตบอลโดยมีเหตุผลความรักและความชอบของตนเอง ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของตนเป็นสำคัญ

ส่วนที่ 3 ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและ ตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นนักกีฬาฟุตบอล ซึ่งแยกเป็นตัวจริงร้อยละ 50 และตัวสำรองร้อยละ 50 แสดงให้เห็นว่าลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่าเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ขณะที่นักกีฬาตัวสำรองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .46 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่าเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งแสดงว่านักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองในระดับเยาวชนมีลักษณะแรงจูงใจแบบภายในมากกว่าภายนอก (ดังตารางที่ 4)

ส่วนในนักกีฬาระดับสโมสรที่เป็นตัวจริงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .50 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่าเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาตัวสำรองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .47 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่าเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองในระดับสโมสรมีลักษณะแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก (ดังตารางที่ 5)

ตารางที่ 4 ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน

ลักษณะแรงงูใจรายด้าน	ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลของนักกีฬา ตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน (n = 100)					
	นักกีฬาตัวจริง			นักกีฬาตัวสำรอง		
	M	SD	ลักษณะของ แรงงูใจ	M	SD	ลักษณะของ แรงงูใจ
1. ความท้าทาย	3.09	.61	ภายใน	2.86	.40	ภายใน>ภายนอก
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.69	.59	ภายใน>ภายนอก	2.60	.55	ภายใน>ภายนอก
3. ความรู้แจ้ง	2.54	.28	ภายใน>ภายนอก	2.59	.39	ภายใน>ภายนอก
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	3.03	.31	ภายใน	2.97	.40	ภายใน>ภายนอก
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.72	.34	ภายใน>ภายนอก	2.74	.52	ภายใน>ภายนอก
ลักษณะของแรงงูใจโดยรวม	2.81	.45	ภายใน>ภายนอก	2.75	.46	ภายใน>ภายนอก

ลักษณะของแรงงูใจรายด้าน

1. ด้านความท้าทาย

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความท้าทาย ของนักกีฬาตัวจริง

($M = 3.09$, $SD = .61$) และตัวสำรอง ($M = 2.86$, $SD = .40$) ระดับเยาวชน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาลูกบอลตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความท้าทายเป็นแบบภายใน และนักกีฬาลูกบอลตัวสำรองระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความท้าทายเป็น แบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาลูกบอลตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความท้าทายอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาตัวสำรอง

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น ของนักกีฬา

ตัวจริง ($M = 2.69$, $SD = .59$) และตัวสำรอง ($M = 2.60$, $SD = .55$) ระดับเยาวชน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาลูกบอลตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาลูกบอลตัวสำรองระดับเยาวชนก็มีค่าเฉลี่ยของลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาลูกบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกเช่นเดียวกัน กล่าวคือ

ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

3. ด้านความรู้แจ้ง

ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.54, SD = .28$) และตัวสำรอง ($M = 2.59, SD = .39$) ระดับเยาวชน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชน ก็มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้ง เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาตัวจริง ($M = 3.03, SD = .31$) และตัวสำรอง ($M = 2.97, SD = .40$) ระดับเยาวชน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน เป็นแบบภายใน และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาตัวสำรอง

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.72, SD = .34$) และตัวสำรอง ($M = 2.74, SD = .52$) ระดับเยาวชน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงจูงใจด้านความเกณฑ์มาตรฐานเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

6. สรุปลักษณะแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชน เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก แม้ว่าความเฉลี่ยแรงงูใจด้านความท้าทายและด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาตัวจริงจะอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาตัวสำรอง แต่ภาพรวมของลักษณะแรงงูใจยังคงเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักกีฬาฟุตบอลทั้งนักกีฬาตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนเล่นกีฬาฟุตบอล โดยมีแรงงูใจที่มาจากภายในตัวนักกีฬาเองเป็นสำคัญ ซึ่งเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยความชอบ สนุกสนาน

ตารางที่ 5 ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร

ลักษณะแรงงูใจรายด้าน	ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร (n = 200)					
	นักกีฬาตัวจริง			นักกีฬาตัวสำรอง		
	M	SD	ลักษณะของแรงงูใจ	M	SD	ลักษณะของแรงงูใจ
1. ความท้าทาย	3.10	.44	ภายใน	2.96	.38	ภายใน>ภายนอก
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.87	.72	ภายใน>ภายนอก	2.88	.66	ภายใน>ภายนอก
3. ความรู้แจ้ง	2.34	.28	ภายใน>ภายนอก	2.36	.41	ภายใน>ภายนอก
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.92	.19	ภายใน>ภายนอก	2.94	.22	ภายใน>ภายนอก
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.65	.39	ภายใน>ภายนอก	2.60	.35	ภายใน>ภายนอก
ลักษณะของแรงงูใจโดยรวม	2.78	.50	ภายใน>ภายนอก	2.76	.47	ภายใน>ภายนอก

ลักษณะของแรงงูใจรายด้าน

1. ด้านความท้าทาย

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย ของนักกีฬาตัวจริง ($M = 3.10, SD = .44$) และตัวสำรอง ($M = 2.96, SD = .38$) ระดับสโมสร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย เป็นแบบภายใน และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความ

ทำท่ายอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาตัวสำรอง ซึ่งเป็นเพียงด้านเดียวที่พบว่านักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจที่แตกต่างกัน

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น ของนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.87, SD = .72$) และตัวสำรอง ($M = 2.88, SD = .65$) ระดับสโมสร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความอยากรู้อยากเห็นเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

3. ด้านความรู้แจ้ง

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.34, SD = .28$) และตัวสำรอง ($M = 2.36, SD = .41$) ระดับสโมสร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้ง เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้ง เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความรู้แจ้งเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาตัวจริง ($M = 3.00, SD = .31$) และตัวสำรอง ($M = 2.94, SD = .22$) ระดับสโมสร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.65, SD = .39$) และตัวสำรอง ($M = 2.60, SD = .35$) ระดับสโมสร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐาน เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐาน เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจด้านเกณฑ์มาตรฐานเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกลักษณะเช่นเดียวกัน

6. สรุปลักษณะแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาจริง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .50 และนักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .47 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดพบว่า เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก แม้ว่าความเฉลี่ยของแรงงูใจด้านความท้าทายของนักกีฬาตัวจริงจะอยู่ในระดับที่มากกว่านักกีฬาตัวสำรองก็ตาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักกีฬาฟุตบอลทั้งนักกีฬาตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสรเล่นกีฬาฟุตบอล โดยมีแรงงูใจที่มาจากภายในตัว นักกีฬาเองเป็นสำคัญ

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชน ($M = 2.77, SD = .45$) และระดับสโมสร ($M = 2.77, SD = .47$) โดยใช้วิธีการหาขนาดของผล (effect size) พบว่า นักกีฬาฟุตบอลทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลมีระดับความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร มีแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล เป็นแบบภายใน (ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชน
และระดับสโมสร

ลักษณะแรงงูใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอล (<i>n</i> = 200)				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	เยาวชน		สโมสร			
	(<i>n</i> = 100)		(<i>n</i> = 100)			
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>		
1. ความท้าทาย	2.97	.45	3.03	.40	0.15	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.65	.56	2.88	.69	0.33	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.49	.41	2.35	.33	0.42	น้อย
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	3.00	.35	2.92	.18	0.44	น้อย
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.73	.40	2.68	.35	0.14	น้อย
ลักษณะของแรงงูใจโดยรวม	2.77	.45	2.77	.47	0.00	น้อย

นอกจากการเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะรายด้านก็ดำเนินการไปพร้อมกันด้วย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.15 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีความต้องการที่จะพิสูจน์ความสามารถที่มีต่อการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.33 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีความอยากรู้อยาก

เห็นเพื่อนำไปปรับปรุงทักษะกีฬา อย่างเก่ง ต้องการเรียนรู้ ต้องการค้นหาตัวเองและสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงสิ่งที่ผู้ฝึกสอนให้กระทำการในการฝึกซ้อมและในการแข่งขันด้วยตัวของตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของ นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.42 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีการเรียนรู้ ในสิ่งที่จะขอคำแนะนำ ขอคำปรึกษา ขอความช่วยเหลือ จากผู้ฝึกสอนหรือเมื่อไม่สามารถฝึกทักษะกีฬาได้รวมถึงการ แก้ไขปัญหา หาวิธีการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็น ร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) และนักกีฬาฟุตบอลระดับ สโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.44 เมื่อนำมาเทียบกับ เกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมี ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและการแสดงออกซึ่งความ ต้องการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลกับผู้ฝึกสอนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐาน ของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .45$) และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้าน เกณฑ์มาตรฐานมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.14 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกัน น้อย กล่าวคือทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนา และยกระดับขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มีศักยภาพเทียบเท่าเกณฑ์มาตรฐานของ กีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

6. การเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจโดยรวม

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับ สโมสรในรายด้าน พบว่า ลักษณะแรงจูงใจในทุกรายด้านมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.00 เมื่อ

นำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย และกล่าวได้ว่าทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน และระดับสโมสรมีแรงจูงใจเป็นแบบภายในและไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

ส่วนที่ 5 เปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล ตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.81, SD = .45$) นักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชน ($M = 2.75, SD = .46$) ส่วนนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.78, SD = .50$) นักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสร ($M = 2.76, SD = .47$) โดยใช้วิธีการหาขนาดของผล (effect size) พบว่า นักกีฬาฟุตบอลทั้งสองกลุ่มนี้มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลมีระดับความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก (ดังตารางที่ 7)

5.1 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอล($n = 200$)				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	ตัวจริง		ตัวสำรอง			
	($n = 100$)		($n = 100$)			
	M	SD	M	SD		
1. ความท้าทาย	3.10	.44	2.96	.38	0.32	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.87	.72	2.88	.66	0.01	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.34	.28	2.36	.41	0.07	น้อย
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.94	.19	2.94	.22	0.11	น้อย
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.65	.39	2.60	.35	0.13	น้อย
ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม	2.78	.50	2.76	.47	0.04	น้อย

ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.11 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองมีความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การฝึกซ้อมและการแสดงออกซึ่งความต้องการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลกับผู้ฝึกสอนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 6)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 2.97, SD = .45$) และตัวสำรอง ($M = 3.03, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.13 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือทั้งนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองมีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มีศักยภาพเทียบเท่าเกณฑ์มาตรฐานของกีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 7)

6. การเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจโดยรวม

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองในรายด้าน พบว่า ลักษณะแรงจูงใจในทุกรายด้านมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.04 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย และกล่าวได้ว่าทั้งนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 7)

5.2 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬา
ฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริง
และตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชน

ลักษณะแรงงูใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	(n = 100)					
	ตัวจริง		ตัวสำรอง			
	(n = 50)		(n = 50)			
	M	SD	M	SD		
1. ความท้าทาย	3.09	.61	2.86	.40	0.37	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.69	.59	2.60	.55	0.15	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.54	.28	2.59	.39	0.18	น้อย
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	3.03	.31	2.97	.40	0.19	น้อย
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.72	.34	2.74	.52	0.05	น้อย
ลักษณะของแรงงูใจโดยรวม	2.81	.45	2.75	.46	0.13	น้อย

นอกจากการเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะด้านก็ดำเนินการไปพร้อมกันด้วย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาตัวจริง ($M = 3.09, SD = .61$) และตัวสำรอง ($M = 2.28, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.37 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง อยากหรือสนใจที่จะทำกิจกรรม หรือเล่นฟุตบอล เพราะเป็นท้าทายความสามารถไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 8)

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 2.69, SD = .59$) และตัวสำรอง ($M = 2.60, SD = .55$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.15 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริง และตัวสำรองมีความอยากรู้อยากเห็นที่จะปรับปรุงทักษะกีฬา อยากรู้ ต้องการเรียนรู้ ต้องการค้นหาตนเองและสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงสิ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาให้กระทำในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 8)

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 2.54, SD = .28$) และตัวสำรอง ($M = 2.59, SD = .39$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.18 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรอง มีการเรียนรู้ ในอันที่จะขอคำแนะนำ ขอคำปรึกษา ขอความช่วยเหลือ จากผู้ฝึกสอนหรือเมื่อไม่สามารถฝึกทักษะกีฬาด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 8)

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 3.03, SD = .31$) และตัวสำรอง ($M = 2.97, SD = .40$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.19 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลดาวจริงและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชน มีความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและการแสดงออกซึ่งความต้องการฝึกทักษะกีฬากับผู้ฝึกสอนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 8)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของ นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 2.72, SD = .34$) และตัวสำรอง ($M = 2.75, SD = .46$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้าน

เกณฑ์มาตรฐาน มีระดับความแตกต่างมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.05 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาตัวจริงและนักฟุตบอลตัวสำรอง มีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มีศักยภาพ เท่ากับเกณฑ์มาตรฐานของกีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเองไม่แตกต่าง (ดังตารางที่ 8)

6. การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชนรายด้าน พบว่ามีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.13 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนที่เป็นนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองไม่แตกต่างกัน

5.3 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร

ลักษณะแรงงูใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	(n = 100)					
	ตัวจริง		ตัวสำรอง			
	(n = 50)		(n = 50)			
	M	SD	M	SD		
1. ความท้าทาย	3.10	.44	2.96	.38	0.32	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.87	.72	2.88	.66	0.01	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.34	.28	2.36	.41	0.07	น้อย
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.92	.19	2.94	.22	0.11	น้อย
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.65	.39	2.60	.35	0.12	น้อย
ลักษณะของแรงงูใจโดยรวม	2.78	.50	2.76	.47	0.04	น้อย

นอกจากการเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของ นักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะด้านก็ดำเนินการไปพร้อม กันด้วยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทาย ของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริง ($M = 3.10, SD = .44$) และตัวสำรอง ($M = 2.96, SD = .38$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้าน ความท้าทายมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.32 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีค่าแตกต่างกัน น้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง มีความต้องการที่ จะพิสูจน์ความสามารถที่มีต่อการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 9)

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู อยากรู้ของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.87, SD = .72$) และ ตัวสำรอง ($M = 2.88, SD = .66$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.01 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่า มีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริงและตัว สำรองมีความอยากรู้อยากเห็นที่จะปรับปรุงทักษะกีฬา อยากรู้ ต้องการเรียนรู้ ต้องการค้นหา ตนเองและสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงสิ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาให้กระทำให้ในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเองไม่ แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 9)

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของ นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.34, SD = .28$) และตัวสำรอง ($M = 2.36, SD = .41$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้ง มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.07 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีค่าแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีการเรียนรู้ในอันที่จะขอ คำแนะนำ ขอคำปรึกษา ขอความช่วยเหลือ จากผู้ฝึกสอนหรือเมื่อไม่สามารถฝึกทักษะกีฬาด้วย ตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 9)

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็น ร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาตัวจริง ($M = 2.92, SD = .19$) และ

ตัวสำรอง ($M = 2.94, SD = .22$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.11 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีค่าแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรอง มีความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและการแสดงออกซึ่งความต้องการฝึกทักษะกีฬากับผู้ฝึกสอนด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 9)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของ นักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาดาวจริง ($M = 2.65, SD = .39$) และตัวสำรอง ($M = 2.60, SD = .35$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.12 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีค่าแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและนักฟุตบอลตัวสำรอง มีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มี ศักยภาพ เท่ากับเกณฑ์มาตรฐานของกีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่าง (ดังตารางที่ 9)

6. การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองระดับสโมสรรายด้าน พบว่า มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.04 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีค่าแตกต่างกันน้อย หรือกล่าวได้ว่าลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรที่เป็นนักกีฬาดาวจริงและตัวสำรองไม่แตกต่างกัน

5.4 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬา
ฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและตัวจริงของนักกีฬาระดับสโมสร

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริง
ระดับเยาวชนและตัวจริงของนักกีฬาระดับสโมสร

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอลตัวจริง (n = 100)				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	ระดับเยาวชน		ระดับสโมสร			
	(n = 50)		(n = 50)			
	M	SD	M	SD		
1. ความท้าทาย	3.09	.61	3.10	.44	0.02	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.69	.59	2.87	.72	0.25	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.54	.28	2.34	.28	0.71	ปานกลาง
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	3.03	.31	2.92	.19	0.58	ปานกลาง
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.72	.34	2.65	.39	0.18	น้อย
ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม	2.81	.45	2.78	.50	0.06	น้อย

นอกจากการเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะด้านก็ดำเนินการไปพร้อมกันด้วยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 3.09, SD = .61$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 3.10, SD = .44$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.02 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีความอยากหรือต้องการที่จะเล่นฟุตบอล เพราะเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 10)

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.87, SD = .72$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.69, SD = .59$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.05 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสรมีความอยากรู้อยากเห็นที่จะปรับปรุงทักษะกีฬา อยากรู้ ต้องการเรียนรู้ ต้องการค้นหาตนเองและสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงสิ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาให้กระทำในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 10)

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.54, SD = .28$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.34, SD = .41$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.71 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างปานกลาง กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีการเรียนรู้ ในอันที่จะขอคำแนะนำ ขอคำปรึกษา ขอความช่วยเหลือ จากผู้ฝึกสอนหรือเมื่อไม่สามารถฝึกทักษะกีฬาด้วยตนเองแตกต่างกัน โดยนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยด้านความรู้แจ้งมากกว่านักกีฬาตัวจริงระดับสโมสร (ดังตารางที่ 10)

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 3.03, SD = .31$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.92, SD = .19$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.58 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างปานกลาง กล่าวคือ ทั้ง นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและการแสดงออกซึ่งความต้องการฝึกทักษะกีฬากับผู้ฝึกสอนด้วยตนเองแตกต่างกัน โดยโดยนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมากกว่านักกีฬาตัวจริงระดับสโมสร (ดังตารางที่ 10)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของ นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.72$, $SD = .34$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.65$, $SD = .39$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.18 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร มีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มีศักยภาพเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานของกีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 10)

6. การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจโดยรวม

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนและตัวจริงระดับสโมสรรายด้าน พบว่า มีระดับความแตกต่างกันน้อยหรือกล่าวได้ว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวได้ว่าลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนและตัวจริงระดับสโมสรเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกและไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านความรู้แจ้ง และความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนที่นักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนและนักกีฬาตัวจริงระดับสโมสรมีลักษณะของแรงงูใจแตกต่างกันมาก และปานกลางตามลำดับ

5.5 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬา
ฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล
ตัวสำรองระดับเยาวชนและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอลตัวสำรอง (n = 100)				Effect size	ระดับความแตกต่าง
	เยาวชน (n = 50)		สโมสร (n = 50)			
	M	SD	M	SD		
1. ความท้าทาย	2.86	.40	2.96	.38	0.26	น้อย
2. ความอยากรู้อยากเห็น	2.60	.55	2.88	.66	0.42	น้อย
3. ความรู้แจ้ง	2.59	.39	2.36	.41	0.56	ปานกลาง
4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.97	.40	2.94	.22	0.13	น้อย
5. เกณฑ์มาตรฐาน	2.74	.52	2.60	.35	0.40	น้อย
ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม	2.75	.46	2.76	.47	0.02	น้อย

นอกจากการเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะด้านที่ดำเนินการไปพร้อมกันด้วยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายของนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชน ($M = 2.86, SD = .40$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร ($M = 2.96, SD = .38$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความท้าทายมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.26 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีความอยากหรือต้องการที่จะเล่นฟุตบอล เพราะเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 11)

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.86, SD = .40$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.88, SD = .66$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความอยากรู้อยากเห็น มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.42 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสรมีความอยากรู้อยากเห็นที่จะปรับปรุงทักษะกีฬา อยากรู้ ต้องการเรียนรู้ ต้องการค้นหาค้นหาตนเองและสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงสิ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาให้กระทำให้ในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 11)

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชน ($M = 2.59, SD = .39$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร ($M = 2.36, SD = .41$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความรู้แจ้งมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.56 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันปานกลาง กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีการเรียนรู้ ในอันที่จะขอคำแนะนำ ขอคำปรึกษา ขอความช่วยเหลือ จากผู้ฝึกสอน หรือเมื่อไม่สามารถฝึกทักษะกีฬาด้วยตนเอง แตกต่างกัน โดยนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนมีค่าเฉลี่ยด้านความรู้แจ้งมากกว่านักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสร (ดังตารางที่ 11)

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.97, SD = .40$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับสโมสร ($M = 2.94, SD = .22$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.13 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวสำรองระดับสโมสร มีความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนในอันที่จะแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและการแสดงออกซึ่งความต้องการฝึกทักษะกีฬากับผู้ฝึกสอนด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกัน (ดังตารางที่ 11)

5. ด้านเกณฑ์มาตรฐาน

จากการเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานของ นักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับเยาวชน ($M = 2.74, SD = .52$) และนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงระดับ

สโมสร ($M = 2.60, SD = .35$) พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลด้านเกณฑ์มาตรฐานมีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.40 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์พบว่ามี ความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองระดับเยาวชนและนักฟุตบอลตัวสำรอง ระดับสโมสร มีเกณฑ์มาตรฐานในอันที่จะพัฒนาขีดความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลให้มี สักยภาพ เท่ากับเกณฑ์มาตรฐานของกีฬาฟุตบอลที่กำหนดไว้ด้วยตนเองไม่แตกต่าง (ดังตารางที่ 11)

6. การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนและ ตัวสำรองระดับสโมสรรายด้าน พบว่า มีระดับความแตกต่างเท่ากับ 0.02 เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย หรือกล่าวได้ว่าลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของ นักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนและตัวสำรองระดับสโมสร ไม่แตกต่างกันยกเว้นด้านความรู้แจ้ง ที่ นักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนและนักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสรมีลักษณะของแรงจูงใจแตกต่าง กันปานกลาง

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับ เยาวชนและระดับสโมสร พบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล ($M = 2.77, SD = .45$) และ ($M = 2.77, SD = .47$) ตามลำดับ เมื่อ นำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะพบว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบ ภายในมากกว่าภายนอก หรือสามารถกล่าวได้ว่านักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะแรงจูงใจที่เป็นแบบ ภายใน และเมื่อนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับ สโมสร นักกีฬาตัวจริงกับตัวสำรองระดับเยาวชน นักกีฬาตัวจริงกับตัวสำรองระดับสโมสร นักกีฬา ตัวจริงระดับเยาวชนกับนักกีฬาตัวจริงระดับสโมสร นักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนกับนักกีฬา ตัวสำรองระดับสโมสร พบว่าลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาทั้งหมดไม่แตกต่างกัน และเมื่อนำมา เปรียบเทียบรายด้าน พบว่าระหว่างนักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนและตัวจริงระดับสโมสรด้านความรู้ แจ้ง และความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนที่นักกีฬาตัวจริงระดับเยาวชนและนักกีฬาตัวจริงระดับ สโมสรมีลักษณะของแรงจูงใจแตกต่างกันปานกลาง และจากการเปรียบเทียบนักกีฬาตัวสำรอง ระดับเยาวชนและตัวสำรองระดับสโมสรด้านความรู้แจ้ง นักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนและ นักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสรมีลักษณะของแรงจูงใจแตกต่างกันปานกลาง จากการศึกษานี้ครั้งนี้ ไม่พบแรงจูงใจภายนอก หรือแรงจูงใจภายนอกมากกว่าภายใน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงนำเสนอ เฉพาะเรื่องของแรงจูงใจภายใน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักกีฬาฟุตบอลไม่ว่าจะเป็นระดับใดก็ยังคงมี ความต้องการ ความรัก ความสนุกสนาน และความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีมในการเล่นกีฬา

ฟุตบอล และเหตุนี้เองที่เป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้การวิจัยครั้งนี้พบว่านักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรงจูงใจภายในในการเล่นหรือแข่งขันกีฬาฟุตบอล

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University